

Senki sem pótolhatatlan

Mint sok más vállalkozó, én is egyedül kezdtem. Sem asszisztens nem támogatta a munkámat, sem értékesítők nem bővítették az ügyfélkört, egy ideig szakmai munkatársaim sem voltak. Mindent egyedül csináltam: kerestem a potenciális megrendelőket, elmagyaráztam, hogyan működik, és miben segít nekik és a szervezetüknek a coaching, ajánlatokat, szerződéseket, számlákat gyártottam, közben folyamatosan új kapcsolatokat építettem, szakmai egyesületet alapítottam, cikkeket és szakkönyvet írtam. Élveztem, pörögtem – és közben túlnőtt rajtam a feladat...

Eljött az a pont, amikor már nem tudtam mindent én csinálni, ezért elkezdtem csapatot építeni. Olyan munkatársakkal, akik szakmailag jól kiegészítették az én tapasztalatomat, és olyanokkal, akikkel egyformán elkötelezetek voltunk a minőség mellett. Azokat a feladatokat, amiket nem szerettem csinálni (szerződések, számlázás), szívesen és gyorsan átadtam egy adminisztratív munkatársnak. Így már csak olyan tevékenység maradt nálam, amit szerettem, és jól is csináltam. A hobbim volt a szakmám, a coachingnak és a tanításnak éltem. Lassan akkorára nőtt a cég, hogy már ezek a feladatok is bőven meghaladták az én (egyébként nem létező) heti 40 órás munkaidőmet. De nem akartam egyiket sem elengedni, hiszen adta az adrenalin, a sikerélményt, a flow-t.

Mivel magamtól nem változtattam a helyzeten, ezért a Jóisten vagy a sors – ki miben hisz –, intézkedett helyettem. Egy szerdai nap reggelére küldött nekem egy torokherpeszt. Ez közel negyven fokos lázzal és hangtalansággal járt, sok egyéb kellemetlen tünet mellett. De ez a kettő elég is volt ahhoz, hogy másnap ne tudjam tanítani a kedvenc tantárgyamat, a coaching eszköztárat. Azt gondoltam, itt a világ vége: hiszen én írtam belőle a tankönyvet, nálam jobban senki nem tarthatja az órát, mindig 10/10-es értékeléseket kaptam a nap végén! Nagyon el voltam keseredve. De tudtam, valahogy meg kell oldanom a helyzetet. Ezért megkértem a legtapasztaltabb kolléganőmet, tartsa meg helyettem ezt a képzési napot. Csütörtökön egész nap reszkettem a paplan alatt. Nemcsak a láz miatt. Aggódtam. Este hívott a kolléganőm: aznap is 10/10-es értékelést kapott a képzés a hallgatóktól. Nem akartam hinni a fülemnek! Kettős érzésem volt: egyrészt büszke voltam a kollégámra, másrészt sirattam a pótolhatatlanság-érzésemet...

Sok apró lépés – szerencsére kevés ilyen válsághelyzet – kellett, hogy rájöjjek, a saját vállalkozásomban még én sem vagyok pótolhatatlan. Ahhoz, hogy egyre nagyobbra nőhessen a cég, és ne legyek én a szűk keresztmetszet, aki még egy facebook post írását sem delegálná egy nála alkalmasabbnak, le kellett vetköznöm a pótolhatatlanság-érzetemet. Megérte!

KOMÓCSIN LAURA,
a Business Coach Kft.
tulajdonos ügyvezetője

”
Kettős érzésem
volt: egyrészt
büszke voltam a
kollégámra, más-
részt sirattam a
pótolhatatlanság-
érzésemet...